

jött, pulóver alatt, lent lábak bizonyára és cipők
— megismerten azért.

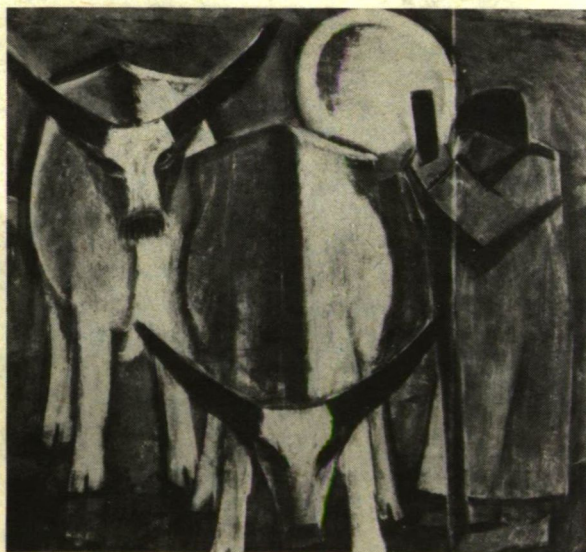
A Thököly úton villamosoztunk
1961-ben, ő már harminc fölötti férfi,
egy jó arc; a nagyratörés fiús fényei
ősz platánok árnyait hajszolták nekihevílten,
hasonlítni hozzá hiába törekedtem, barátok se lettünk,
csak a társaság laza héja s hogy szétfoszlott az is,
mi maradt?

Az arc még évekig kitartott, véletlen
fordulókban láttam, átsuhant, a platánok is átderengtek
még;

a megkeményedő maszk láttán ijedten kaptam el
tekintetem, szenvedéséhez sem volt közöm, salakpályán
vágattak cipői, szemembe port rúgtak, dühvel
löktem el, álláig horpadt a konzervdoboz.

A Thököly úton járt
a villamos, a hetvenes évek;

újra látnom most
nem kellett volna, a fájdalomból az arc kimenekült,
hidegre hűlt; ha nyersvas-ököllel orrba vágnak
se hőkölök vissza riadtabban, mi ez a lepedék?
Átváltoztatni egy olyan arcot... Kijfordítani
vigyorgó glasszékesztyűként.



NÉMETH JÓZSEF: LEGELTETÉS HOLDFÉNYNÉL